

“Al meu país, ningú no cuina a casa”

Morgan Spurlok és director, guionista i protagonista de ‘Super Size Me’, documental premiat amb la millor direcció a Sundance. Per fer-lo, s’entrevistà amb experts en nutrició, metges, polítics, publicistes i adolescents d’arreu dels Estats Units. Després, durant 30 dies s’alimentà només de productes McDonald’s. El resultat: 14 quilos de més i un fort augment de colesterol...

Hi aprofitat a entrar a un McDonald’s després de fer la pel·lícula?

—Mai, ni crec que ho torni a fer. A més, segur que no trigaran a penjar rètols amb un “prohibit el pas” al voltant de la meva cara.

—Després de les campanyes antibac, les pròximes seran contra la gent obesa?

—És molt diferent, perquè ningú no necessita fumar o beure per viure, però en canvi tothom necessita menjar. I el que manca és una bona educació per saber quin és el veritable significat d’una dieta saludable.

—Als EUA el menjar ràpid s’ha convertit en un problema greu. Les estadístiques diuen que un 37 per cent dels nens i adolescents pateixen sobrepès...

—Sí, però també és un problema de la resta del món, perquè el sistema de vida nord-americà és el més imitat, i, amb aquest, els seus hàbits alimenticis, que les franquícies han exportat a tot el món. Avui dia els nord-americans poden menjar com a casa a Austràlia, a Espanya o a Alaska. I el més preocupant és que els més aficionats al menjar ràpid són els nens, que troben en aquests establiments tot tipus d’estímul i premis molt atractius.

—Per què hi ha tanta afició a aquest tipus de menjar?

—El problema és que ja no es cuina a casa. Als EUA ningú no ho fa. Donem més importància al temps i als diners que a la salut. Jo he tingut la sort de tenir una mare que cuinava cada dia, i que em va fer conèixer el bon menjar, però en el meu país el costum és que una família mengi fora de casa de tres

vegades a la setmana. Les famílies seuen al voltant d’una taula on hi ha una gran quantitat de bossetes i caixetes plenes de productes amb additius químics i substàncies artificials per al cos. Això no afavoreix precisament una relació saludable amb el menjar.

—I què proposa com a solució?

—Incidir en l’educació dels nens i els joves. La situació a les escoles i instituts nord-americans és escandalosa: són plens de màquines de begudes amb gas, frankfurts, hamburgueses, galetes greixoses... Els nens mengen això a diari, que els portarà irremediablement a convertir-se en obesos. La solució comença per educar els nens a saber què és una bona alimentació, i també, per què no, a ensenyar-los a cuinar, a preparar-se un menjar sa. A les universitats també és molt important portar aquest tipus d’educació, perquè és l’espai on els nois i noies es comencen a independitzar; per tant, el que mengin dependrà d’ells mateixos.

—Ha patit algun boicot de McDonald’s cap a la seva pel·lícula?

—No, són una multinacional enorme i la seva política ha estat de no-atac; atacar hagués significat donar validesa al que dic en la meva pel·lícula. Han preferit prendre l’actitud de: “Aquest noi, tan entremaliat, us està confonent, perquè mireu, aquí tenim amanides, i pomes i iogurts... Podeu menjar aliments sans a McDonald’s.”

—Als Estats Units han començat a aparèixer demandes de gent obesa per danys i perjudicis contra aquestes i altres cadenes d’hamburgueseries, com les que hi va haver en el seu moment contra les

tabaqueres. Creu que és una manera de combatre-les?

—No crec que sigui una bona manera de fer-ho, no sé molt bé què persegueix aquesta gent. Per a mi, és millor combatre-les per altres camins, fent una pel·lícula, per exemple...

—També és més rendible, perquè la pel·lícula ha recaptat ja 18 milions de dòlars...

—Increïble, no? Jo, de fet, en sóc el més sorprès, tot va començar quasi com un joc. La veritat és que part de l'èxit de la pel·lícula serà la possibilitat de moure-la, portar-la a tota la gent que consumeix habitualment menjar ràpid perquè s'adonin fins a quin punt els està perjudicant. Estem emprant una part d'aquests diners a fer còpies de vídeos per enviar-les a les escoles, volem que arribi als nois, als pares i als professors.

—Amb quines dificultats s'ha trobat per fer la pel·lícula?

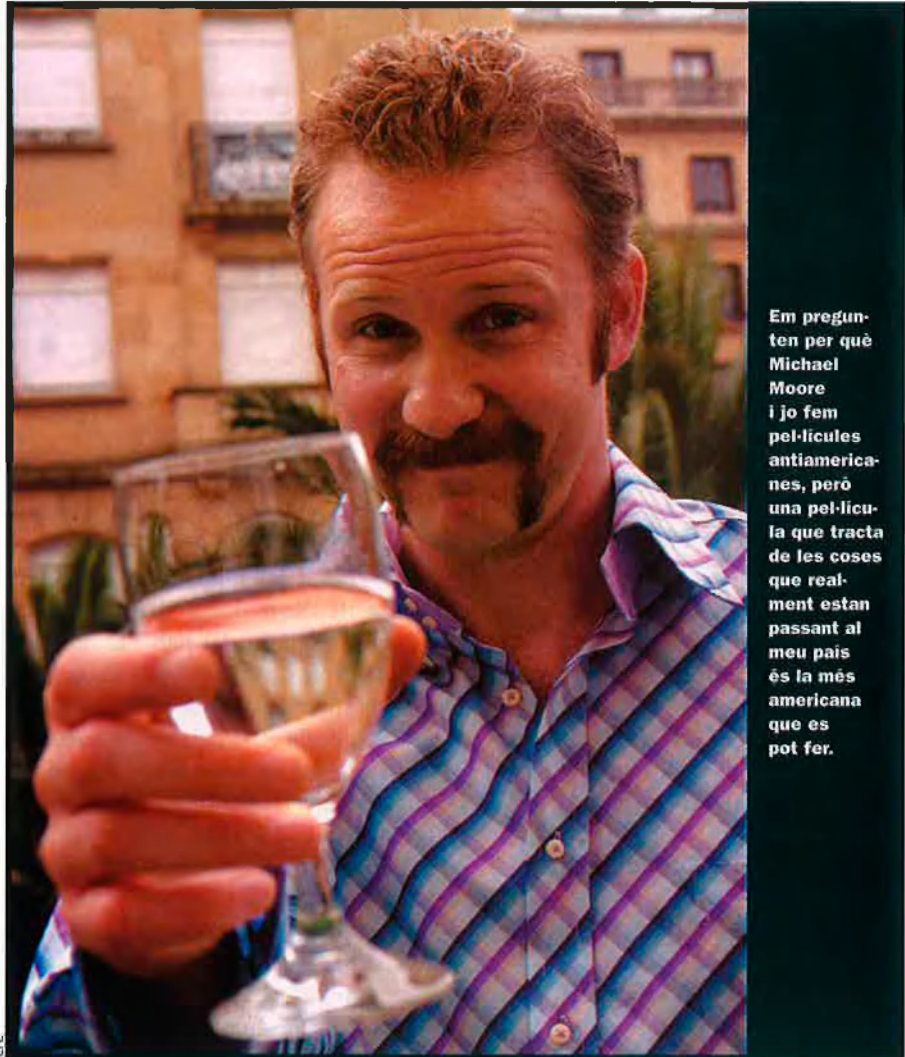
—En realitat, una vegada vam tenir tot el material gravat, que era molt, el més difícil va ser seleccionar-lo per trobar el ritme i el to del film. Realment gran part del mèrit ha estat dels meus muntadors, ja que amb ells he aconseguit trobar un equilibri entre el que havia de ser seriós i el que havia de ser còmic, que era el més important. És molt fàcil desviar-se en una o altra direcció, i jo ja fa molt de temps que em vaig adonar que és necessari tenir uns bons muntadors; si no, sóc dels que m'enamoro del metratge i sempre l'acabo fent massa llarg.

—Va ser difícil entrar amb les càmeres als establiments de McDonald's?

—Cap ni una. Només un parell de cops a Nova York, que és una ciutat molt paranoica, ens hi van posar algun problema, però el 95 per cent del temps anàvem amb la càmera i, si ens preguntaven alguna cosa, contestàvem simplement que estàvem fent una pel·lícula, i ells responien: "Ah, bé." Sincerament, quan cobres cinc dòlars l'hora, com els empleats de McDonald's, no t'importa gaire el que passi, dones el menjar i adéu.

—Es considera un bon americà?

—És clar que sí. Molta gent em pregunta per què Michael Moore i jo fem

Em pregunten per què Michael Moore i jo fem pel·lícules antiamericanes, però una pel·lícula que tracta de les coses que realment estan passant al meu país és la més americana que es pot fer.

pel·lícules antiamericanes, però jo crec que una pel·lícula que tracta de les coses que realment passen al meu país és, sens dubte, la més americana que es pot fer.

—Què ha significat Michael Moore per a vostè?

—Sens dubte, ha tingut una gran influència sobre mi. També he de donar gràcies a Frank Capra, Santley Krubrick o Blake Edwards, i molts altres directors que admiro. Les pel·lícules i el treball de Michael Moore han obert les portes als documentals; el fenomen també ha fet que, com mai no havia passat anteriorment, poguessin ser èxit de taquilla, de manera que s'hi poden guanyar diners. Ell ha demostrat que un documental pot ser entrentingut, informatiu i, el més important per a mi, intel·ligent.

—Vostè va estar trenta dies menjant exclusivament aliments de McDonald's. Ja se n'ha recuperat físicament?

—Estic bé. La meua parella és cuinera vegetariana i em va posar a dieta. En dos mesos, el meu fetge, la tensió i els nivells de sodi i colesterol van retornar al seu lloc, però vaig trigar catorze mesos per recuperar el meu pes d'abans.

—Quin és el seu menjar preferit?

—Tinc passió pel pernil, a la pel·lícula ja es pot veure. A banda d'això, he tingut l'oportunitat de conèixer la gastronomia de diferents països, un dels quals és Islàndia, on vaig tastar el millor peix de la meua vida, extraordinàriament fresc, del mar al plat en tan sols unes poques hores.

Maria Forga